

Emanuels Lyst til i al Slags Vejr at tage Børnene med sig overalt, hvor han færdedes; og endnu mindre kunde hun forstaa, at han rolig gav dem Lov til saa frit at tumle sig mellem alle Gadens Børn, hvor de dog udsattes for saa meget, der ikke var af det gode. Hun huskede fra sin egen Barndom de mange stygge Ting, der gik i Svang netop mellem Fattigbørnene, og hver Gang hun saae Gutten og Sigrid løbe om imellem dem, ganske som hun selv en Gang havde gjort det, med Træsko og lappede Klæder, havde hun ondt ved at undertrykke lidt Bitterhed og Mismod under en forstærket Følelse af, hvor forskelligt Emanuels og hendes Samliv var blevet fra det Billede af et Liv i Aandens Verden, som hun i sin Tid havde dannet sig paa Højskolens Bænke. Gang efter Gang havde hun foresat sig at tale indtrængende til Emanuel om Børnenes Forhold; men endnu havde hun ikke kunnet faa den rette Frimodighed dertil. Saasnart hun saae ham træde ind i Stuen, altid glad og tryk og saa opfyldt af sin store Gerning, mistede hun Tilliden til sig selv. Overfor hans urokkelige Fortrøstningsfuldhed og den glade Selvopofrelse, hvormed han gav sig hen i sit Kald, kunde hun aldrig finde Ord for, hvad hun vilde sige, og følte sig skamfuld over sine dagligdags Smaa-bekymringer.

. . . Inde fra Sovekammeret hørtes pludselig en Række smaa Skrig. Hurtig lagde hun Arbejdet bort og rejste sig. Men da hun naaede ind til Guttens Seng, fandt hun Drengen i tilsyneladende fuldkommen rolig Søvn. I den Tro, at hun havde hørt fejl, vilde hun just vende tilbage til Stuen, da han i det samme kastede sig om paa Ryggen, skurede Tænderne imod hinanden og paany udstødte tre angstfulde Skrig.

„Men Barn dog! . . . Hvad er der ivejen?“ raabte hun og rejste ham op i Sengen for at faa ham vaagen. Purken gned sig med bægge Hænder ind i Øjnene,